

Har și haz

Cineva mi-a recomandat un „polar“ al unui romancier belgian, Alain Berenboom (de profesie avocat!), din aceeași generație cu mine (s-a născut în 1947). Am citit dintr-o suflare *Perils en ce royaume (Primejdii în regat)*, curios să aflu cum scriu cărți polițiste urmașii literari ai lui Georges Simenon, dar și dacă, într-adevăr, după cum mi-a spus persoana care mi-a dat cartea, eroul principal seamănă cu Andrei Mladin, protagonistul din câteva narațiuni de-ale mele.

Surpriza a fost totală. Rareori am întâlnit, în acest gen de ficțiune, un autor care să trateze atât de amuzant lucruri extraordinar de grave, fără a le trimite în derizoriu.

Eroul său, Michel Van Loo, este un detectiv particular la început de carieră. Își păstrează tot timpul buna dispoziție, deși trece deseori prin situații care îi pun viața în pericol – primește amenințări la telefon, i se sparge apartamentul, încasează bătăi care îl scot o vreme din circulație, scapă la mustață când dușmanii săi vor să-l calce cu mașina.

De ce atâta înverșunare împotriva unui anchetator lipsit de experiență, cam aiurit, în buzunarele căruia fluieră vântul, admirator al sexului frumos și băutor de cursă lungă? Pentru că aduce la lumină istorii pe care unii le-au crezut și le-au vrut uitate pe veci.

Un funcționar din administrația belgiană dispare de-acasă. Mama și sora lui îl angajează pe Michel Van Loo să-i dea de urmă. Un caz care inițial pare simplu devine extrem de complex, pe măsură ce detectivul înaintează cu cercetările sale, stârnind un viespar nebănuit la început.

Contextul în care se desfășoară investigațiile este extrem de complicat. Acțiunea se petrece în 1947, în Bruxelles. La doi ani de la sfârșitul războiului, Belgia încearcă să-și vindece rănile provocate de cel mai cumplit flagel pe care l-a cunoscut omenirea. Se încearcă instaurarea stării de normalitate, a armoniei sociale, asigurarea bunăstării de odinioară. Și totuși, trecutul îi urmărește pe toți, astfel încât în mica țară sunt confruntări între republicani și regaliști, între comuniști și cei de dreapta, între sindicaliști și patroni. Până și în cadrul mișcărilor de stânga sunt disensiuni – unii acceptă tutela Moscovei, alții o resping cu îndârjire. Miza tuturor acestor convulsii? Ca de obicei, lupta pentru putere.

La toate acestea se adaugă și vânarea cu înverșunare a celor care au colaborat cu ocupantul nazist – unii dintre ei au fugit pe alte meleaguri, au rămas însă destui care caută să-și facă uitate petele din biografie. Ies ca șobolanii din ascunzători și se dau drept eroi. Multe personaje poartă măști, prezentându-se mai curați decât sunt, astfel încât, după cum observă cu umor protagonistul romanului, numărul celor care pretind că au luptat contra lui Hitler depășește populația Belgiei. Ipocrizia unora e fără margini, în tentativa lor de a dobândi un statut de onorabilitate, și creează confuzie în societate.

În cursul investigațiilor sale, Michel Van Loo poartă discuții cu foști combatanți înrolați în RAF, cu traficanți de pe piața neagră, cu luptători în rezistență, cu evrei care au scăpat ca prin urechile acului de deportare, întâlnind chiar și colaboraționiști. Fiecare explică de ce a acționat într-un fel sau altul, cum de au devenit victime sau călăi. Poveștile lor de viață sunt deseori cutremurătoare și dezvăluie zbaterile unui popor într-un moment de restriște al existenței sale.

Și totuși, deși relatează despre destine frânte, despre drame familiale sau colective, romanul se menține tot timpul într-o notă optimistă, în special datorită protagonistului său, care își face din haz o pavază împotriva relelor din lume. Nu se poate să nu-l îndrăgești pe Michel Van Loo – un personaj șarmant, isteț, imposibil de abătut de la credința că dreptatea trebuie să triumfe oricâte obstacole i-ar sta în cale. Fără nimic din înzestrarea unui superman, el își duce la bun sfârșit misiunea, descifrând un mister năucitor, înfruntând mereu cu surâsul pe buze agresiunile de care are parte.

Același comportament îl păstrează și în alte două romane care îl au drept protagonist – *La recette du pigeon a l'italien* (Porumbel gătit italianeste) și *Le roi du Congo* (Rege în Congo).

De curând, o altă carte a lui Alain Berenboom, *Monsieur Optimiste* (*Domnul Optimist*), care nu face parte din seria Michel Van Loo, a fost încununată cu Premiul Rossel pe anul 2013, un prestigios premiu literar belgian. O recompensă firească pentru un autor al cărui har de literat este prezent în fiecare pagină pe care o scrie.

A handwritten signature in black ink, reading "Serge Brion". The script is cursive and elegant, with the first letter 'S' being particularly large and stylized.

Alain Berenboom s-a născut la Bruxelles, în 1947. Tatăl său, farmacist de profesie, era de origine poloneză, iar mama lituaniană, născută la Vilnius. Berenboom este, în același timp, unul dintre cei mai cunoscuți scriitori belgieni contemporani de limbă franceză, dar și o autoritate internațională în domeniul drepturilor de autor. A publicat 11 romane, o piesă de teatru și o colecție de nuvele. Cavaler al Ordinului Leopold, din 2004. Academia regală belgiană de limbă și literatură franceză i-a acordat Premiul *Felix Denayer*, în 2007, pentru ansamblul operei sale literare și Premiul *Emile Berneheim*, în 2010, pentru cel mai bun roman belgian al anului – *Rege în Congo*. A primit Premiul *Rosset* pentru anul 2013, unul dintre cele mai prestigioase premii literare belgiene, acordat de către cotidianul *Le Soir*. *Primejdii în regat*, Crime Scene Press (2014), este primul roman semnat Alain Berenboom care apare în România

Primejdii în regat

O anchetă a lui Michel Van Loo,
detectiv particular

Trăiască Republica!

„Trăiască Republica!” zbiră o voce dogită în spatele meu.

În această a opta zi de ianuarie, urmele trecerii în anul de grație 1947 încă mai dăinuiau pe trotuarele ude ale marilor bulevarde. Confetti, serpentine, pălării din hârtie strivite, sticle goale, totul luminat de strălucirile reclamelor și ale felinarelor pâlpâitoare. Războiul părea uitat. Un arab ridica în slăvi cicoarea Pacha, un negrișor – ciocolata Kwatta. Belgianii credeau că redeveniseră stăpâni, însă gigantica reclamă la Coca-Cola, clipind în vârful clădirii ce domina Piața Brouckère, punea lucrurile la punct.

„Trăiască Republica!”

În timp ce întorceam capul, un bătrânel se năpusti spre mine șchiopătând și îmi vârî în mână un exemplar din fițuica pe care o vindea strigându-și marfa pe stradă, pe bulevardul Anspach.

– Ce faci, Michel? exclamă Anne. Ești nebun?

– Cinci centime, domnule, împotriva revenirii regelui și pentru republică! stării moșulețul fluturându-și palma murdară sub nasul meu mai înainte de a reîncepe să zbiere: Regele la Berlin! Țiitoarea lui la Ostende!

– Doamne Sfinte! Dă-i zdreața înapoi, zise Anne plictisită. Doar n-o să finanțezi soiul ăsta de literatură!

Întorcându-mi spatele, Anne se îndepărtă cu pas vioi îndreptându-se spre piața Brouckère.

„Țiitoarea la Ostende!” urlă și mai amarnic bătrânul în mijlocul mulțimii care trecea, cu prudență, cât mai la distanță. Ca să mă descotorosesc de el, i-am aruncat o monedă și am vârat ziarul cât mai adânc în buzunarul impermeabilului. Grăbeam pasul ca să o ajung pe Anne din urmă, când un zdrahon mustăcios mi se agăță de braț, zberînd la rândul lui:

– Țiitoarea la Ostende? Cu condiția s-o tundă mai înainte, la fel ca pe celelalte, nu-i așa, camarade?

Bătându-și joc de protestele mele, izbucni într-un râs răsunător, în timp ce eu încercam să scap strânsorii lui de oțel și respirației trăsbind a ceapă și a tutun. În fața mea, o vedeam pe Anne dispărând în tramvaiul nouăzeci care deja părăsea stația.

– Anne! Așteaptă!

Un pumn în pânțele moale al zdrahonului. Un sprint. Cu prețul unui salt acrobatic, am izbutit să mă feresc de două mașini, să mă agăț de bara de susținere și să urc pe platformă. Și acum, nimic? Nici urmă de aplauze? Nu era nici măcar un singur *sportsman* în jurul meu. Doar nemulțumiți, din soiul ăla care nu gustă să fie îmbrânțiți, care se plâng de curent, de fumători, de ăia care scuipe și de ăia care beau. Genul care protestează împotriva tramvaielor deschise, care pretind amenzi severe împotriva „acrobaților” obișnuiți să urce din mers între două stații și care flutură cuvântul „modernizare” ca să justifice suprimarea a tot ce lor nu le este pe plac. Dar dacă se vor instala uși cu închidere automată, domnilor și doamnelor, ce aventură ar mai fi să iei tramvaiul?

– Preciez că-ți riști viața pentru mine în loc să defilezi cu socialiștii! zise Anne cu mutra ei de zile proaste.

Știa că mă durea-n cot de toate acele discuții despre reînțoarcerea în Belgia a regelui Leopold al III-lea¹ și a frumoasei și tinerei sale soții, principesa

¹ Leopold III, regele Belgiei (1934-1951), monarh controversat în urma ordinului dat armatei, în mai 1940, de a depune armele în fața germanilor, și desolidarizat de guvernul său, refugiat la Londra. Deportat în Germania (1944-1945), s-a retras mai apoi în Elveția și, cu tot plebiscitul favorabil revenirii sale, a fost nevoit să abdice în 1951 în favoarea fiului său Baudouin. (N. tr.)

Liliane¹, botezată în chip disprețuitor „țitoarea” de către presa de stânga. În vreme ce restul Europei se reconstruia cu energie pentru a șterge urmele în-grozitorului război care tocmai o devastase, Belgia se pierdea într-o bătălie locală. Adversarii regelui îl acuzau de complezență față de germani la începutul războiului sub influența noii sale soții. Iar partizanii săi, în majoritate catolici și flamanzi, cereau revenirea sa în Belgia, temându-se că, altfel, țara va bascula spre republică, regim de stânga și bolșevism. În tot acest timp, regele și familia sa se plictiseau într-un refugiu (de lux) în Elveția.

Ajunși în Piața Binefăcătorilor, am mers sub o ploaie rece ca gheața spre biroul meu, fără să ne grăbim. La ce bun? Se întâmpla rareori ca un client să-și facă apariția înainte de ora prânzului – ca să fiu cinstit, era lucru rar să dau acolo peste vreun client, indiferent de oră.

Biroul meu (un cuvânt tare pretențios pentru chichineața aia) se pitea deasupra unui salon de coafură, „Federico, arta coafurii”, unde lucra Anne. De cum își ridica oblonul salonului, Federico urca la mine, descuria ușa, aprindea lumina și, după anotimp, deschidea ferestrele sau puneă în funcțiune soba cu cărbuni. Mândru s-o facă pe recepționistul, atunci când telefonul suna în salon, el răspundea: „Michel Van Loo, detectiv particular, și Federico Simoni, arta coafurii, bună ziua, la dispoziția dumneavoastră!”, exagerându-și accentul italian în felul gangsterilor din filmele americane (dublate în franceză).

Înainte de a împinge ușa de sticlă a salonului lui Federico, Anne îmi dădu în sfârșit o sărutare – cam castă, după gustul meu – după care am urcat fără pic de entuziasm cele câteva trepte care duceau la bîrlugul meu. Plin de lehamite, am deschis ușa pregătindu-mă să înfrunt praful, plictisul și Nescafé-ul. Dintr-o dată însă m-am simțit transportat în țara celor o mie și una de nopți.

Mai înainte chiar de a o vedea, parfumul ei mi-a mîngâiat nările. O aromă exotică și înțepătoare – foarte scumpă – mă făcu să-mi amintesc de portmoneul meu care era hămesit. Mi-am umplut plămâni. Când am deschis iarăși ochii, ea era acolo, în picioare, cocoțată pe interminabilele-i gambe care se afundau în covorul meu ros de molii. Aidoma unui vis. O blondă înaltă într-un

¹ Princesesa Liliane, a doua soție a regelui Leopold III, după moartea accidentală a reginei Astrid. Provenind din înalta burghezie, originară din Ostende, Lilian Baels (numele flamand), cunoscută sub titlul de princesă de Réthy, a fost blamată pentru simpatiile sale pronaziste și pentru căsătoria neconstituțională cu regele. (N. tr.)

pantalon atât de strâmt încât magnificele ei fese lungi și ferme răsăreau ca niște pepeni gata să se spargă.

Socotind că îi contemplasem îndeajuns partea de jos a spatelui, se așează în fotoliul destinat vizitatorilor, așteptând să-mi manifest voința. O, vai, mie mi se împleticea limba în gură, iar reflexele mele o luaseră razna. În ajun, o dușesem pe Anne la Charly's să-i ascultăm pe Don Byas și pe alți câțiva jazzmeni negri americani, golind nu mai știu câte pahare de *goueze grenadine*¹ până la o oră înaintată a nopții. Dacă aș fi fost ceva mai odihnit, prezența ei m-ar fi pus în gardă. Starurile tip șampanie-paiete nu frecventează localurile pe unde se preumblă un detectiv particular de mâna a treia. Creatura aceea de vis greșise ușa, orașul, făt-frumosul. Dacă aș fi crezut în Dumnezeu, așa cum îmi recomandase atât de des bunică-mea, aș fi știut că mesagerile diavolului iau adesea forma asta. Dar eu nu am ascultat-o niciodată pe bunica. Gravă eroare, care mi-a falsificat judecata. În loc s-o iau la sănătoasa, am zâmbit ca un netot.

– Așadar, dumneata ești detectivul Van Loo?

Incapabil să articulez vreun cuvânt inteligent, i-am întins cartea mea de vizită – aveam o sumedenie – pe care a strecurat-o în poșetă fără să se uite la ea. Și începu să mă contemple ca și cum tocmai s-ar fi trezit dintr-un coșmar.

– Puteți avea încredere în mine, am spus eu prosteste.

Pe atunci, mă credeam în stare să schimb lumea sau, măcar, să contribui la schimbarea aceasta. Era o idee în spiritul timpului acela, dar nu avea să mai dureze multă vreme.

Ea izbucni într-un râs scurt, care nu avea nicio noimă, cu atât mai mult cu cât adăugă:

– Asta mi s-a și spus, da.

Și reîncepu să râdă.

Mă simțeam stingherit, mi-era greață, eram obosit. Dacă aș fi fost la înălțimea ambițiilor mele, aș fi dat-o afară. În loc de asta, m-am străduit să zâmbesc. Când mai ai de rezistat o săptămână până la sfârșitul lunii, te ferești să bruftuluiește clientela și îți vâri ambițiile în buzunar.

– Cu ce vă pot fi de folos, doamnă sau domnișoară...?

¹ Bere belgiană cu sirop de suc de rodie. (N. tr.)

Îmi era mie însumi silă de mine, dar aveam chiria neplătită de trei luni și eram gata să ajung pe drumuri.

– Mama mea pretinde că fratele meu a dispărut, spuse ea în cele din urmă. Crezi că poți să-i dai de urmă?

– Asta e specialitatea noastră, am răspuns eu trecându-mi limba peste buze în încercarea de a calcula suma avansului pe care i-l puteam cere. A dispărut în timpul războiului?

Odată cu Eliberarea, căutarea dispăruților va avea un viitor frumos, gândisem eu când îmi înființasem agenția. Strălucită inspirație care nu ținuse, însă, seamă de multiplele organizații naționale și internaționale, de Crucea Roșie și de alte asociații umanitare, din belșug finanțate de guverne, și care lucrau cu mult mai multe mijloace și eficacitate decât mine, și fără să ceară onorarii. Găina cu ouă de aur se vădise a fi fără urmași. Nu căutasem până acum pe nimeni, în afară de un bogat negustor de fier vechi pe care familia voia să-l dibuiască înaintea poliției ca să pună mâna pe viitoarea moștenire. Omul era acuzat că se ocupase cu Dumnezeu știe ce trafic în timpul Ocupației.

– Aș avea câteva întrebări prealabile să vă pun, am spus eu, scoțând un blocnot de hârtie galbenă dintr-un sertar. Un model pe care-l folosesc marii avocați newyorkezi și pe care îl cumpărasem foarte scump de la un sergent american. Blonda păru în sfârșit impresionată– sau se prefăcu a fi, preț de o clipă.

– Când ați primit vești de la el ultima oară? Adresa? Patronul? Are soție? Copii?

– O, la, la! zise ea cu un surâs batjocoritor. Dacă am ști toate astea, de ce ne-am mai adresa dumitale?

– Ceva bănuieli, atunci?

– Nimic!

– Nimic?

Am dat drumul stiloului pe foaia galbenă, în continuare imaculată.

– Totuși... Numele lui?

– A, da, Yann.

– Cu J, cum scriu flamanzii?

– Nu, cu Y, ca bretonii. Și cu doi de „n”.

Am dat din cap.

– Este un prim indiciu.

– Nu chiar, spuse ea, sucind distrată între degete presse-papier-ul din sticlă care zăcea pe biroul meu.

– Dar, în fine, am exclamat eu într-o străfulgerare de luciditate, ce vrea să însemne demersul dumneavoastră?

La aceste cuvinte, blonda se ridică, dând drumul brutal presse-papier-ului care se rostogoli până la marginea mesei, unde am reușit să-l prind („scuzați-mă, e o amintire de familie”), în timp ce ea mă lăsă baltă, cu obiectul în mână.

– Am să vorbesc cu mama mea, spuse ea ieșind pe ușă. Știam bine că ideea de a te consulta pe dumneata e complet idioată!

În timp ce ea cobora scările, mi-am pus frumos la loc în sertar blocnotesul de hârtie galbenă, cu gândul la viitorul meu client de prestigiu, fără a izbuti să mă scutur de un ciudat amestec de stinghereală și ațățare. Aveam impresia că o auzeam, încă, pe frumoasa blondă vorbind. Poate că doar mă gândeam la fesele ei, niște fese în stare să-l facă și pe un sfânt să-și piardă mințile.

Când m-am deșteptat, un ceas mai târziu, am zărit un firisor de salivă pe trusa de scris din piele care acoperea tăblia biroului. Anne se plângea adesea de sforăitul meu, pretext ca să nu-și petreacă noaptea cu mine. Uite că acum începeam să-mi pierd saliva. Viitorul meu sentimental se înfățișa prost. Cât privește viitorul financiar, era mai bine să nici nu mă gândesc la el.

Văndusem una câte una mobilele pe care mi le lăsase maică-mea – fără să reușesc să scot un preț convenabil pe o piață saturată. Mai rămăneau trei tablouri în ulei care îmi împodobeau biroul, o marină destul de odihnitoare și două portrete de fete arăboace care îmi plăceau mult, precum și cărțile mele. Am hotărât să-mi sacrific ediția originală din *Mizerabilii*, tipărită la Bruxelles (ei bine, da, Victor Hugo, alungat din Paris, își publicase capodopera în capitala Belgiei). Cum un librar de mâna a doua mi-a luat-o pe un preț neașteptat, am decis să pun la bătaie o bancnotă într-un restaurant șic, din galeria Saint-Hubert, *La Taverne du Passage*, unde, înainte de război, mamei îi plăcea să supeze după ieșirea de la teatru. Anne, căreia îi propusesem să mă însoțească, îmi lansase pe un ton posac:

– Haleală și regulat, ăsta e programul? Sau poate că vrei să inovezi?

– Am o idee: între haleală și regulat, să mergem la cinema. La *Victory*, să vedem ultimul film cu Abbot și Costello¹.

Nu apreciezi gluma, iar pe Abbot și Costello nu putea să-i suferă – cine nu i-ar da dreptate? Degeaba mă scuzam, degeaba îi aminteam cu suspine în glas de frumoasa noastră seară petrecută la Charly's, noaptea precedentă, până la urmă am rămas singur în *La Taverne du Passage*.

Când tocmai mă pregăteam să-mi înfig furculița în fileul american care îmi fusese pregătit, am descoperit-o cu surprindere pe blonda cea înaltă de azi dimineață la o masă vecină, în compania unei bătrâne doamne cu chip emaciat, numai piele și oase sub o rochie elegantă, fără îndoială maică-sa. Cum nu părea să mă fi descoperit, m-am concentrat asupra fileului american însoțit de cartofi prăjiți, trăgând nădejde să trec neobservat. Discuția noastră continua să mă obsedeze (nu izbutisem nici măcar să-i aflu numele, strașnic detectiv mai eram!). Ea rezuma eșecul absurdei mele activități. Nu poți deveni aventurier peste noapte. Nu te poți sustrage propriei soarte. Mai bine m-aș întoarce în Administrația pe care nu ar fi trebuit s-o părăsesc niciodată.

În vreme ce eu mă tot frământam cu aceste cugetări mohorâte, se petrecu ceva ciudat la masa blondei. Bătrâna doamnă se sculă brusc în picioare, scoase un hohot de plâns sfâșietor și strigă: „Yann!” înainte de a-și înfunda un șervețel în gură și de a cădea greoi la loc pe scaun ca o păpușă dezarticulată. Fără a-și pierde sângele rece, blonda se repezi s-o ducă la toaletă, ținând-o pe după umeri.

Privirea mea jenată se cufundă în farfurie. Aveam, fără să știu de ce, impresia că eu sunt pricina acelei scene lamentabile. De parcă atitudinea mea stângace de azi dimineață provocase izbucnirea dementă de seara. „Priviți-!!” părea să strige doamna. „Acest chipeș detectiv particular care ne lasă baltă atunci când fiica mea îl imploră să-mi aducă înapoi fiul scump.”

A doua zi, o prietenă care lucra ca juristă într-o companie de asigurări (asigurându-mi și mie baza subzistenței) mi-a încredințat căutarea câtorva datornici care se mutaseră pe ascuns fără a-și plăti chiria. Taman cât să-mi permită

¹ Bud Abbott și Lou Costello, duo comic al anilor 1940-1950, cu numeroase apariții în comedii burlești americane. (N. tr.)

să nu mă pomenesc în aceeași situație ca ei. În timp ce eu începeam s-o uit, frumoasa blondă își făcu din nou apariția, două săptămâni mai târziu.

– Domnule Van Loo, spuse ea mai înainte ca eu să-mi fi revenit din surpriză, sunt conștientă că relația noastră a început sub auspicii proaste.

Neștiind ce să-i răspund, am făcut un gest vag liniștitor, de genul clientul are întotdeauna dreptate.

– Respectți secretul profesional, nu e așa?

– Mormânt, nu altceva, am răspuns eu ca să eschivez o zadarnică discuție juridică.

– Ei bine, ce s-a întâmplat a fost din cauza drogului...

Își flutură degetele ca pentru a evoca cețurile unui teritoriu misterios.

– Mama mea se droghează, după cum desigur ai remarcat în seara aceea, în *La Taverne du Passage!*

Așadar, mă văzuse când îmi întorsesem privirea de la masa lor.

– Din acest motiv, uneori, comportamentul ei devine extravagant. Ți-am apreciat discreția. Nu protesta. Dacă m-ai fi salutat, mi-ar fi făcut o scenă. Nici nu-ți poți imagina.

Mai rea decât cea la care asistasem? Am păstrat reflecția pentru mine – conlucrăm, nu e așa, zicea bunică-mea – și apoi am reluat:

– Totuși, dacă trebuie să-l regăsesc pe fratele dumneavoastră...

– Vom vorbi despre asta cu mama mea...

– ...dânsa va trebui să furnizeze câteva informații, altfel de ce m-ar angaja? Înseamnă bani aruncați.

– În zilele în care nu se droghează, mama rămâne apatică, în stare de prostrăție. Imposibil să-i smulgi trei cuvinte. Ar fi mai bine, dacă stăruii s-o întrebi, să înghită înainte două-trei pilule, nu crezi?

– Dumnezeule, nu știu. Fără îndoială că aveți dreptate, am zis eu pe un ton jalnic – mai ales ca să nu-mi pierd clienta.

Răspunsul meu păru s-o liniștească.

– Încep să cred că ești omul potrivit. Ești cumva, din întâmplare, liber în seara asta?

Fără să-mi aștepte răspunsul, continuă:

– Am scris adresa noastră pe o hârtie (pe care o recuperă din fundul poșetei). Ai uitat esențialul: vrei să aduci două-trei pilule ca s-o stimuleze pe mama?

– Păi, să vedeți...

Un zâmbet devastator îi luminează trăsăturile. Făcusem cumva o glumă excelentă și nu-mi dădusem seama?

– Pentru un detectiv particular, asta e o nimica toată, nu-i așa?

Văzându-mă gata să protestez, mai adăugă:

– Nu trebuie decât să le adaugi la costul onorariului.

– Dar nu e o chestiune de bani, am cârâit eu.

– A, nu? Atunci, ce e? a exclamat ea încrucișându-și magnificele gambe, ceea ce făcu să i se urce fusta mai sus decât speram eu. E o chestiune de etică?

– De respectare a legii, poate? am îngăimat eu fixând cu privirea partea de sus a jartierelor ei.

Izbucni în râs și se ridică, lăsând să cadă cortina...

– La orele douăzeci, de acord? La un mic supeu, ca să facem cunoștință unii cu alții. Ai să guști din feluri de mâncare la care n-au visat vreodată amărății de funcționari care eliberează tichetele de rații.

Râsul ei era uimitor de erotic: un sunet răgușit, care venea din fundul gâtului și trecea ușor printre buze ca o invitație la mângâiere. Ar fi trebuit să-i rezist acestei femei și fătăduielilor ei, știam bine. Dar ce bărbat ar fi fost în stare? Mai ales cu perspectiva unei cine pe gratis.